

בריטניה: מוכרים בלבד

ממשלת בריטניה הודיעה השבוע, שהיא נחושה ברעתה לבצע את תוכניתה הכלכלית עד תום, בדיוק לפי כל פרטיו וריקדוקיו של מצע הבחירות הימניקיצוני ששטחה לפני האזרחים ערב הבחירות.

דההלאמה. הסעיף הראשון לכיוצו הוא מכירה סיוטית של ניכסי המדינה לאזרחים פרטיים. הגל הראשון יכלול, כנראה, גם את מניות בריטיש פטרוליום, אחת מחברות הנפט הגדולות בעולם. בסך הכל תמכור הממשלה ליזמים ולבעלי-נכסים רכוש בסך כולל של יותר מ-800 מיליון דולר.

העיתונות השמרנית בבריטניה, המעלה על נס את התוכנית, מרווחת שמכירת הנכסים איננה אלא שלב אחד בתהליך של

הברית למכה צבאית קשה ומכאיבה, שתנחת בקרוב על אמריקה המרכזית.

מינויו של הנרי קיסינג'ר כיועץ בנושא הזה מנוצל להפחת אוירה של טירור נגד המורדים באל-סלבדור ובגוואטמלה. ובעיקר נגד המישטר הסאנרניסטי בניקראגואה. המסר הוא ברור: רונאלד רגן אינו מוכן לסבול שום תנועה פוליטית ביבשת אמריקה, שאינה משרתת באורח ישיר את האינטרס המעצמתי של ארצות-הברית. האיום הסובייטי (כמו הטיור הפלסטיני עבור ממשלת בגין) מהווה אמתלה להתערבות גסה, גם צבאית, במדינות זרות, תוך תמיכה במיעוט המרכז את הרוב.

הפצצת ריבון. השבוע יצא השבועון ניוזוויק בכתבת

נגד האוכלוסיה האזרחית במרכז-אמריקה. כיום איש אינו כוח על כך, ובוודאי שלא בישראל, אבל יש להניח שעור לפני תו 1983 יהיה העולם עד למותם של אלפים בניקראגוא ובאל-סלבדור. כתבת השער בניוזוויק מהווה גם היא הפצצ ריבון, צעד אחד לפני הנאפל"ם ופצצות המיצור. גם נורמן פודהרוץ, היהודי שהיה ליבראל והפך לנץ קיצוני מטף בניו-יורק טיימס למילחמת-חורמה חסרת-דחמתי ולהפעלת כוח מאסיבית במרכז-אמריקה. מאמרו, שצוטט ב בהארץ, מנסה לסכם את ליקחי תיסמונת וייטנאם, כדי להטי למילחמה קצרה וניצחון מהיר וסוחף. אם לא נצליח להשתמש בכל העוצמה הצבאית שלנו כדי למנוע מאל-סלבדור להיטח בעיקבות קובה וניקראגואה לאיזור ההשפעה הסובייטי, ואם ל נעשה זאת בייעילות, נישחף ככוח חסר-אונים שאבד עליו הכלל הפעם אין לצפות לשום חולשה אמריקאית, וגם לא להב כלשהי בנוסח ג'ימי קארטר למצוקתם של עמי אמריקה המרכזית שהם נטולי לחם ונטולי זכויות-אזרח. המילחמה של קיסינג'ר עלולה להצליח.

שער, שכל תפקידה ליצור אוירת מילחמה נגד ניקראגואה. צילום השער אינו מאשר מקום לדמיון. תמונה של היועץ החדש, על רקע המשחתת האמריקאית ריינג'ר, ובתורת המבהירה היטב למי נועד הטיפול המשולב, מדיני-צבאי, שאותו רוקח הנרי קיסינג'ר. המאמר הראשי הוקצה לג'ורג' ויל, שגורש בשבוע שעבר מימון ניו-יורקי רב תפוצה, בשל חלקו בסקנדלון דבייטינג'ט, והפדת אתיקה עיתונאית. ויל לוחץ בגלוי להתערבות צבאית ישירה במרכז-אמריקה, מוקיע את היונים, משבח את קיסינג'ר, ורוחה ככוח את הטענה שיש שורשים חברתיים-כלכליים לתסיסה במרכז אמריקה. "הטיעון הזה הוא נכון, אבל אינו רלוונטי", גורס ויל. "יש לנו עניין עם מהפכנים, ורק אחרי ניצחון צבאי נוכל להתמודד עם הנושא הסוציאלי".

את הליבראלים המטיפים למעין תוכנית מארשל למרכז אמריקה, הוא מבטל באורח דומה. "האירופים היו בנויים כדי להינות מסייע כזה" — בכך מסתכם הטיעון הגזעני של ויל — "וגם לתוכנית מארשל קדם ניצחון צבאי (על היטלר)". השילוב הזה של שחצנות, כוחניות וגזענות (המוכר כל-כך את דוברי שרון לפני לבנון, מישעיהו ברפורת ועד לאורי דן) מהווה, כמובן, הקרמה לגניטימציה של צעדים צבאיים, כולל הפצצות.

ראשי-ממשלה תאצ'ר החלוס הגדול

שער "ניוזוויק" אחרי האיום — פעולה צבאית

הרפס — המתיחה הגדולה בהיסטוריה

חברים אריקאליים מושיטגטון ריחונו לעולם סקן שבהלת הרפס נוצרה על-ידי מה שהם מכנים THE ANTI-FUCK ESTABLISHMENT (המיסד האנטי-ריוני).

מרובר בקבוצה רצינית ודי מפחידה של אנשי-עסקים וראשי-כנסיות מהאגף הימני הקיצוני (רבים מהם תומכי בגין נלהבים), החולשים על אלפי עיתונים, כתבי-עת, ובעיקר תחנות רדיו וטלוויזיה בכל רחבי ארצות-הברית. הם עשו כמיטב יכולתם לנפח את מימדי בהלת הרפס, ואף הצליחו באורח ניכר בריסון המתירנות המינית, בעיקר בחוף המערבי, אבל אפילו בניריווק.

אין ספק שאותם אנשים עושים כמיטב יכולתם לטפל בצורה דומה כטרגדיית האייד, והרעיון הפרימיטיבי שמחלה זו היא בעצם עונש מהשמיים ל"סוטים" מובע שוב ושוב בכליתיקשורת מרכזיים בארצות-הברית, והפך מוקד לדיון ציבורי מיכתבים למערכת וכמוכן הטפות בכנסיות.

נושא זה של הטפה בכנסיה עלול להראות שולי לקורא הישראלי, ולכן כדאי להזכיר שיותר ממחצית האמריקאים פוקדים את הכנסיות שלהם ככל יום ראשון, ושרק ששה מכלל מאות חברי הקונגרס האמריקאי הגרירו את עצמם כנטולי השתייכות רתית.

המתיחה הגדולה של הרפס איננה קרב מאסף של שמרנים בנסיגה, אלא תגובה רבת-עוצמה של ציבור ענקי בארצות-הברית, הלוחם בהצלחה בלתי-מבוטלת לא רק על השליטון הפוליטי במדינה, ועל עיצוב מדיניות הפנים והחוץ, אלא גם על אורח-החיים האמריקאי. לא רק תיסמונת וייטנאם, אלא גם היבטים מוכרים אחרים בארצות-הברית, שאייפונו את שנות ה-60, עומרים לפני חיסול הדרגתי.

בחודשים האחרונים שומעים מעט מאוד על מחלת העור והמין הרפס, שביעיתה את האמריקאים בשנתיים האחרונות. נראה, כאילו ירד הנושא הסופראופנתי הזה מעל הפרק, ופינה את מקומו לסנסציה החדשה והטריה יותר, מחלת ההומו-סכסואלים הקרויה אייד (AIDS).

בשפת העליו והבהול הזה של סיקור תיקשורת מפורט ומטיל אימה, אין איש מטריח את עצמו לתהות על חדשות האתמול, או לחקור מה קרה, בעצם, ל-20 מיליון חולי הרפס, שקורותיהם, תלאותיהם, קלטרם הקולקטיבי ותוחלת חייהם עמדו במרכז העניינים, ומילא עמודים שלמים בטיים ובניו-אורק.

גם בארץ ענקית כמו ארצות-הברית מהווים 20 מיליון בני אדם חלק ניכר מאוד מכלל האוכלוסיה, כמעט חמישית מהאזרחים מעל גיל 18. היתכן שמצוקתם, שתפסה 10 עמודים בכתבת שער בטיים לפני פחות משנה, נעלמה כלא היתה — או שמא התרגלו האמריקאים לעוברה שכמעט כל בוגר חמישי לוקח במחלה נוראה, חסוכת-מרפא ובעיקר מרבקת? היכן כל הרופאים, המדענים, הסוציולוגים והעתידינים למיניהם, שניתחו בהרחבה את השינויים הצפויים באורח-החיים בארצות-הברית, ודיברו בוודאות שאין עליה עוררין על סוף עידר-המתירנות?

"לובי נגד זיונים." מסתבר שהם חיים וקיימים, ואין ספק שהם ישולחו שוב בקהל הצמא למרע כדיוני, בהורמנות הקרובה ביותר. אלא שקשה לקיים בעיקבות עשן כלי אש. מומחים רציניים הגיעו למסקנה, שאין כלל בנמצא 20 מיליון חולי הרפס בארצות-הברית, אולי בקושי 200 אלף, ושכל הנושא נופס במכוון על-ידי השדולה הפוריסנית-דתית שמרנית וסוכניה כממצע-התיקשורת.